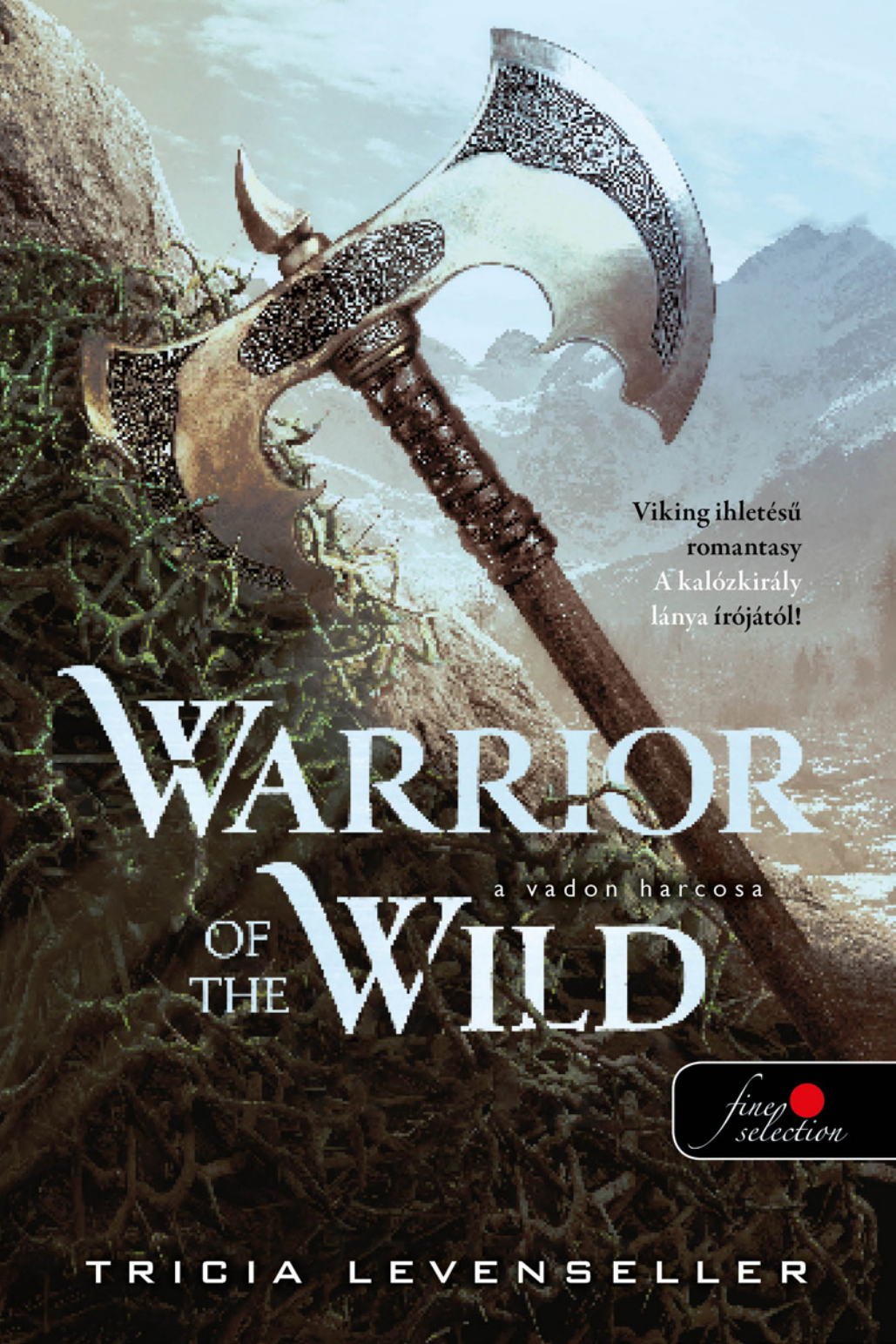

Viking ihletésű
romantasy
A kalózkirály
lánya írójától!

WARRIOR OF THE WILD

a vadon harcosa

fine
selection

TRICIA LEVENSELLER

TRICIA LEVENSELLER

WARRIOR
OF THE WILD a vadon harcosa

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

1. RÉSZ

1.

FEJEZET

F EJSZE SZÁGULD A FEJEM FELÉ.

A tompa gyakorlófegyver lefejezni ugyan nem tudna, de azt tudom, milyen, amikor a fém végigszántja a bőrömet.

Elhajolok.

Levegő süvít el a fejem fölött, én pedig a térdemet beroggyantom, és előrelendítem a fejszémet, ami a tompa, kettős élével egyenesen nekicsapódik Torrin páncél fedte hasának.

Mire ő szomorúan felsóhajt.

– Megint hulla.

Megállom, hogy kijavítsam, inkább odabökök egy gyors „bocsánat”-ot, míg ő ott dörzsölgeti a testét, ahol az imént eltaláltam.

Rám vigyorog.

– Ha gond lenne, már más edzőpartner után néztem volna.

A mosolyától pillangók röpködnek a hasamban. Mintha napról napra egyre vonzóbb lenne.

De rögtön elönt a szégyen, amikor Torrin a hajamra néz. Eddig nem szólt semmit, és én sem igyekeztem magyarázattal szolgálni, hogy miért is lett rövidebb. Szerencsére Burkin mester kiment azzal, hogy odalép hozzánk.

– Ügyes voltál, Rasmira – mondja, majd Torrinhoz fordul. – Te viszont túl lassan helyezkedsz alapállásba. Hacsak nem az a célod, hogy kibelegzenek.

Torrin bosszúsan néz, de ez a nézés amilyen gyorsan jött, el is tűnik.

– Talán az a célom, Burkin mester.

– Akkor talán holnap elbuksz a próbán. Ez az utolsó nap, amikor még lehetőségem van valami hasznosat belevernem abba a kemény fejetekbe. Rasmira álljon párba másvalakivel, te pedig figyelj!

A legkevésbé sem szeretnék kiállni a többiek elé. Csak tovább nőne a távolság köztem és a többi tanonc között. Így is több figyelmet kapok, és én szerzem a legtöbb pontot is. Mintha a mesterem, az apám és mindenki más is csak nehezíteni akarná az életemet.

Burkin végigpillant a kiképzőteremben gyakorló párokon.

– Mondjuk...

Ne Havardot. Ne Havardot. Ne Havardot.

– Havard! – szól Burkin a gyakorlatozó csoport második legjobbjának. – Gyere, állj párba Rasmirával, hogy Torrin megfigyelhesse, hogyan is vegye fel helyesen az alapállást egy támadás után.

– Tudom, hogyan kell alapállásba állni! – vágja rá Torrin. – Csak Rasmira gyors.

– A zikenek is gyorsak – feleli Burkin –, és a karmaik nem olyan tompák, mint ezek a fegyverek. Úgyhogy figyelj!

Már szóvá tettem apámnak, milyen lekicsinylően beszél Burkin másokkal csak azért, hogy engem felmagasztalhasson. Rengeteget panaszkodtam erről. Semmit sem használt.

Úgyhogy most szembe kell néznem Havarddal. Ő a legnagyobb fiú, akit valaha láttam, és az a durcás szájtartása sem javít sokat az összképen.

Soha senki nem akar a második legjobb lenni. És talán soha senkit nem utáltak annyira azért, mert első, mint engem.

Burkin mester elvárása szerint Havard feje felé ütök. Havard elhajol, majd előrelendíti a fejszóját, ahogy én tettem ezelőtt. Felé ütök, de abban a pillanatban már vissza is fordítom a pengét, így elhárítom a hasam felé érkező döfést.

– Tökéletes! – mondja Burkin. – Jobb lesz, ha elsajátítod, Torrin, különben a holnapi nap lesz az utolsó, hogy élve látunk téged.

Azzal Burkin odébbáll, hogy más diákokat gyötörjön.

– Hát nem fogja fel, hogy milyen nehéz ezt komolyan venni, ha egyszer ez a kiképzésünk utolsó napja? – kérdezi Torrin.

Már válaszolnék, amikor egy homályos villanást látok meg a szemem sarkából.

Épp időben lendítem a fejszémet. Úgy tűnik, Havard szerint még nem végeztünk.

– Valami más rajtad – mér végig Havard. Mocskosnak érzem magamat attól, ahogy néz.

Aztán a tekintete megállapodik a hajamon. Felnevet.

– Levágtad a hajad. Próbáld magad még rusnyábbá tenni? Vagy Torrinnak így jobban tetszel?

Megtaszítom az összeakadt fejszéinket, Havardnak így hátra kell lépnie egyet. Különleges érzéke van ahhoz, hogy megtalálja, hogyan taposhat belém a legjobban. A szemem égni kezd, de már rég megtanultam, hogyan tartsam vissza a könnyeket.

Apám vágta le a hajamat múlt éjjel. Előtte egészen a derekamig értek a hullámos szőke fürtök. Szerettem a hajamat, azt leszámítva,

hogy inkább fehér volt, nem aranyszínű, mint anyámnak és a nővéreimnek. Most épp a vállamig ér, pont, mint a legtöbb férfinak.

Apám szakállat is növesztetne velem, ha megtehetné.

A fejsze nyelét szorító ujjaim elfehérednek. Havard is észreveszi.

– Meg fogsz ütni? – kérdezi.

– Fontolgom.

Felhorkan.

– Mégis mit gondolnának, ha a falu vezetőjének lánya verekedést kezdeményezne épp a próbatétele előtt?

– Azt, hogy a falu idiótája ennyire feldühítette.

Havard szeme összeszűkül.

– Jobb lesz, ha megválogatod a szavaidat, Patkány!

Patkány – ezt a bájos becenevet adta nekem. Nyolcéves korunk óta így nevez. Azt mondta, minden alkalommal, amikor az edzéseink során földre vitt, pont úgy próbáltam talpra vergődve elinalni előle, mint egy patkány.

Aztán amikor mindennap úgy mentem haza, hogy tele voltam zúzódásokkal, apám is gyakorolt velem otthon. Az elmúlt tíz évben mást sem tanultam, mint hogy hogyan forgassam a fejszét.

De ezért is lettem én a legjobb.

Mivel tudom, hogy nem számít rá, Havard felé lendítem az öklömet. Megtanulta, hogy a szemét a fejszemen tartsa, ne a szabad kezemen. Az állán találok el, és örömmel tölt el, ahogy az ujjaimba nyilall a fájdalom. Ez azt jelenti, hogy erősen sikerült megütnöm.

Nem hagyhatom, hogy Havard továbbra is provokáljon. Helyre kell tennem. Egy nap majd én leszek a vezető, és ha egy kötekedőt sem tudok kordában tartani, akkor sosem leszek képes védelmezni egy egész falut.

Amikor ő is felém üt, a fejszémmel hárítom. Havard azonban kinyújtja az ujjait, a nyélre markol, és nem engedi el a fejszémet.

Eldobja a saját fegyverét, és szabad kezével máris az arcomba öklöz. Érzem, ahogy felreped a bőr a szemem alatt, a fejem pedig hátracsuklik.

Burkin észreveszi.

– Havard! Nincs verekedés! Kérj bocsánatot Rasmirától!

Havardban fellángol a düh, amiért rajtakapták valamin, amin engem nem. Most már a harag vezérli – innentől nem figyel semmi másra. A józanság hangjára sem, pedig azt akartam előhívni belőle.

Felkapja a fejszéjét, és rám veti magát. Felváltva lendül a fejszénk, a lábunk, a karunk. Minden egyes támadást kivédek, és csak várok és várok és várok.

És ott van. Egy suhintás után, amivel a lábujjaimtól a fejem tetejéig ketté akart hasítani, Havard fejszéje végigszántja a döngölt padlót. Mellette termék, elkaszálom a lábát, így mindenki szeme láttára a fenekére huppan.

– Gyorsabban az alaphelyzetbe állással! – vakkantja oda Burkin. – Az istennőre, egyikőtök sem figyel!

Néhány újonc nevetgél, de alig hallom. Minden figyelmem a földön fekvő Havardra összpontosul. Odébb rúgom a fegyverét, hogy ne érhesse el, majd a fejszémet Havard nyakához illesztem, földhöz szegezve őt a két penge szorításában.

– Meghaltál – mondom, majd közelebb hajolok, hogy csak ő hallja. – Még egy ilyen, és legközelebb nem gyakorlófegyver lesz nálam.

Havard egy zavarba ejtő mosollyal felel.

– Nem élsz te addig, hogy legyen legközelebb.

Belerúgok, egyenesen a gyomrába.

– Neked meg nem muszáj többé felkelned onnan. Kérj bocsánatot, ha azt akarod, hogy elengedjelek!

Szusszan egyet, majd megpróbálja eltolni magától a fejszémet. Ismét megrúgom: most viszont a sarkammal az orrára taposok.

Burkin nem tesz semmit. Nem is tenne soha, hiszen apám lánya vagyok. Ha szembeszállna velem, apámmal szállna szembe.

Egy halk hang valahol az agyam hátuljában arra figyelmeztet, hogy azzal, hogy magamra haragítom Havardot, sosem fogom elnyerni a tiszteletét és a hűségét. Most csak visszaélek a saját hatalmammal.

De egy harsányabb hang azt üvölti: *Kényszerítsd térdre!*

Végül véráztatta arccal Havard azt mondja:

– Bocsánat.

Megvárom, amíg feltápáskodik, és folytatódik az edzés.

Torrin hazakísér, ahogy az elmúlt hónap minden egyes napján. Olyan érzés, mintha mindig is barátok lettünk volna, noha csak közel hat hete kerültünk közel egymáshoz. Azelőtt Havard köreiben mozgott, a zaklatóim egyikeként.

Élénken él bennem a nap, amikor minden megváltozott. Havard összeállt ellenem a legjobb barátaival, Kollal, Siegerttel és Torrinnal, hogy megverjenek. De ahelyett, hogy Havard mellé állt volna, Torrin segített szembeszállni velük. Ezután Torrin könyörgött érte, hogy bocsássak meg, amiért az elmúlt években részt vett ezekben. Azt mondta, ahogy egyre közelebb került a próbatétel napja, komolyabban elgondolkodott rajta, mit is jelent valójában harcosnak lenni.

– Sosem éreztem helyesnek, ahogy Havard bánt veled – mondta –, de ahelyett, hogy szembefordultam volna azzal, amit helytelennek hittem, a könnyebbik utat választottam. Nem akarok ilyen ember lenni. Tudom, hogy már túl késő visszacsinálni, de meg akarok változni. Remélem, meg tudsz nekem bocsátani azért, ahogy a múltban viselkedtem.

Nem tartottam magam megbocsátó típusnak. Nem hittem, hogy az emberek képesek megváltozni. De ahogy figyeltem, Torrin hogyan kezdi élni a saját életét Havard nélkül, egyre közelebb kerültem hozzá. Életemben először lett egy barátom. Valaki, aki nem utált azért, amire nem volt befolyásom – hogy apám lánya vagyok.

Torrin óvatosan megsimítja az arcom ott, ahol Havard megütött.

– Ezt azonnal meg kell nézetnünk valakivel.

Vívodom. Legyinteni akarok rá, mert nincs szükségem arra, hogy túlféltsen. Sosem bánna így egy férfi harcossal. De nem akarom megfosztani magamat az érintésétől.

– Irrenia majd ellát, ha hazaér – felelem.

– Még sebes arccal is elbűvölő vagy. Hogy csinálod?

Elbűvölő.

Dicsértek már az erőmért és a bátorságomért, azért, mert pontosan célzok, meg mert jól tartom a fejszét. De soha senki nem dicsérte még a külsőmet.

Elönt a melegség, és egyre följebb kúszik, aztán az arcom forrón lüktetni kezd.

Fogalmam sincs, mit kellene felelnem erre. Vajon a nők hogyan kezelik az efféle bókákat? Megköszönni nem tűnik helyénvalónak. Főleg, hogy nem értek vele egyet.

Szerencsére Torrin megkímél attól, hogy válaszolnom kelljen.

– Azt hallottam, néhány tanonc kisurran ma éjjel, hogy megnézzze a Fizetséget. El akarsz menni? Nem velük, persze. Hanem velem. Külön.

Elhúzza a kezét, és folytatjuk az utat hazafelé. Egy kissé közelebb húzódik, így a karja hozzám ér a séta alatt. Apró változás, mégis felfigyelek rá, mert olyan, mintha egyenesen nekem ütközött volna.

Bármit megtennék, hogy több időt tölthessek vele.

– Persze. – Igyekszem úgy tûnni, mint akit nem is érdekel igazán. Remélem, nem jön rá, milyen jól érzem magam vele. Noha majdnem egészen biztos vagyok abban, hogy ő is így érez irántam, teljesen biztos azért nem lehetek benne. De hát mi másért keresné az alkalmat arra, hogy megérintsen? Miért próbálna minden egyes percet velem tölteni, ha épp nem edzünk?

Viszont ha kedvel, akkor miért nem csókol már meg? Talán ő is éppolyan félénk, mint én. Talán ő is először jár valakivel, mint ahogy én. Sosem láttam még más lánnyal.

Végigsétálunk Seravin utcáin. Kőházak sora nyújtózik az út mindkét oldalán. A szürkésfekete köveket mély azúrkékre és tompa zöldre festették – az ég kékje és a gyér fű zöldje köszön vissza a házfalakról. Jobboldalt egy szekéren halomban állnak a felszelt húsok, amiket az Isteni Fizetségnek szánnak. Két noceroti – hatalmas, sima bőrrű bestiák, fejükön két-két szarvval – a szekér elé kötve vár, készen arra, hogy meginduljanak, ha valaki a farukra csap. Gyerekek, akik még túl kicsik ahhoz, hogy mesterséget tanuljanak, kavicsokkal játszanak a házak előtt.

És mindez idő alatt Torrin keze egyre közelebb vándorol az enyémhez.

– Remélem, hogy az idei Fizetség miatt nem kell lemondanunk étkezésekről – mondja, és nézi, ahogy a vadászok újabb és újabb valdereket hajítanak a szekérre. Mindegyik megvan vagy kétarasznyi, és annyi hús van rajtuk, hogy egy kisebb család jóllakna vele.

– Tavaly az edzésen jó néhányszor azt hittem, hogy össze fogok esni.

Összeszorul a szívem, amikor ezt hallom. Peruxolo, az isten, minden évben fizetséget követel. Minden faluból különböző javakat gyűjt be. A miénk ellátja őt a legjobb vadhússal, így a mi vadászaink a legjobbak a környéken. Ennek ellenére sem jut mindig mindenkinek elég hús.

Néha olyan hatalmas a Fizetség, hogy a falunak vannak lakói, akik napokig nem jutnak élelemhez. A szülők és az idősebb testvérek, mint Torrin, kihagynak étkezéseket, hogy a kisebbek jóllakhassanak. Mivel az apám az, aki, a nővéreim és én sosem maradtunk éhen. Más családok viszont nem ilyen szerencsések.

Az éhínség még mindig jobb, mint szembenézni Peruxolo haragjával, de így is rosszul vagyok a gondolattól, hogy az embereknek éhezniük kell.

– Nem maradsz éhen a Fizetség alatt, Torrin – felelem, és megfogom a kezét. – Gondoskodom róla, hogy neked és az öcsédnek kijusson minden étkezésből. Az én családomnak amúgy is több étele van, mint amennyi kell.

Torrin felém fordul, különös kifejezés ül ki az arcára. Zavar? Bűntudat? Nem, talán csak meglepettség.

– Megtennéd a családomért?

– Hát persze!

Átható pillantásától összeugrik a gyomrom. Megpróbálom oldani a feszültséget.

– Meg úgy nem is akarnék mutatkozni veled, ha nem tartanád meg ezt a lenyűgöző alakodat.

Felnevet, mire én is elmosolyodom.

Elérjük az otthonomat, Torrin pedig elengedi a kezemet. Igyekszem ettől nem elkámpicsorodni, amikor egyszer csak azt veszem észre, hogy arca az enyémhez közelít.

Ez az, fut át az agyamon a gondolat, és a szívem is kalapálni kezd. Meg fog csókolni.

És meg is teszi.

De csak az arcomon.

Végig a szemébe nézek, ahogy hátrébb húzódik. Talán ha elég sokáig bámul, akkor rájön, mit akarok, és lesz mersze megtenni.

Visszanéz rám, tekintete az enyémbé mélyed. Arra gondolok, talán olvas a gondolataimban.

– Ma éjjel az ablakod alatt várlak, hogy elmenjünk a Fizetségre. Alig várom.

Hüvelykujját végighúzza az ajkamon, mielőtt elindul.

De ez még mindig nem valódi csók.

Majdnem kiesem az ágyból, amikor kopogtatást hallok a hálószobám ablakán. Természetesen számítottam Torrinra, de nem vagyok hozzászokva, hogy kilógnak éjszakánként. Izgatott vagyok, meg azért egy kicsit ideges is.

Még sosem hagytam el a falu határát.

Felkelek, és odalépek az ablakhoz, mire Torrin az üveghez paszszírozza az arcát, vicces képet vág. Mosolyra görbül a szám, és kinyitom az ablakot.

– Készen állsz? – suttogja.

– Igen.

Felkapom a fejszémet az ablak mellől – az éles pengéjűt, amivel igazi sérüléseket lehet okozni, nem a gyakorlófegyvert –, és a hátamról lógó szíjba akasztom. Előbb egyik, majd másik lábamat átemelve kimászom az ablakon.

Torrin nem pazarolja az időt, ujjait rögtön az enyéim közé fonja. A falu határában lakunk, így nem tart soká, mire kiérünk a vadonba. Egyenletes kocogással haladunk a nehéz terepen.

A vadonban minden veszélyes, még a talaj is, ami csuszamlós, törmelékes kövekből áll. Alig lehet egy talpaltalnyi biztos földet találni. Bármelyik lépésünk bokaficammal végződhet, és a kőcsuszamlás is gyakori errefelé. Akad egy sokkal járhatóbb út is persze, de nem

kockáztathatjuk, hogy ott menjünk, mert még meglátnának a felnőttek, akik a húst szállítják az istennek.

Nagy ívben kikerüljük az innafákat. Ágaik akár több láb hosszúra is megnőnek, a végük pedig olyan szörnyen hegyes, hogy keresztüldöfik a páncélunkat is, ha nem vagyunk elég óvatosak.

Menet közben egy magányos valder szalad át előttünk. Pislogok egyet, és már nyoma sincs. A valderek a fő húsforrásaink, de olyan szélsébesen tudnak futni, hogy könnyű szem elől téveszteni őket. A vadászaink megtanulták, hogyan lehetnek gyorsak a dobóbaltáikkal – az egyetlen olyan fegyverrel, ami elég gyors és elég nehéz ahhoz, hogy leterítse őket. Megdöbbsen, hogy látok egyet ilyen közel a faluhoz. Mintha csak tudná, hogy nincs veszélyben, mert ami hús kellett a Fizetséghez, már összegyűjtötték.

Ahogy egy újabb fát kerülünk meg, távoli rikácsolás hangját sordorja felénk a szél. Ezek biztosan zikenek. Miattuk kell a harcosainkat a legjobbakká képezni. Bénító a mérgük, és képesek újranoveszteni levágott tagjaikat, emiatt félelmetes ellenségek. Ezek a szörnyek imádják az emberhúst, és pontosan tudják, hogyan juthatnak hozzá. Ezért járőröznek mindig harcosok a falu határában.

Amint Torrinnal átesünk a holnapi próbán, mi is csatlakozunk a harcosokhoz, akik a falu biztonságáért felelnek. Életünk majd a besitiák leöléséről fog szólni.

Kíváncsi vagyok, vajon a nyomunkba szegődik-e egy ma éjjel.

Torrinnal megállunk a fák takarásában, és várjuk, hogy megjelenjen az isten.

Az előttünk elterülő tisztáson hét szekér sorakozik, rajtuk magasra halmozva mindenféle jó: drágakövek és ásványok, finom szövésű

kelmék fémesen csillogó szegéllyel, aszalt gyümölcsök és savanyított zöltségek, több kulacs friss víz a Ragyogó Kútból, gyógynövények és orvosságok, friss és szárított hús – és az utolsó szekéren...

Nem bírok az utolsó szekérre nézni.

– Mit gondolsz, hogy néz ki az isten? – suttogom.

– Azt mondják, sosem látni az arcát – válaszol suttogva Torrin.

– Talán nincs is arca.

– Vagy kínosan nagy orra van, és nem akarja, hogy ezt bárki megtudja.

Az ajkam megrándul, de a mosolygástól visszatart a minket körülvevő, fojtogató veszély. A telihold fényénél könnyen észreveszem apámat, ott áll a szekerünknel. A nocerotik igába kötve állnak, nyugtalanok, érzik a várakozók feszültségét. Apám meglapogatja az egyik bestia rücskös hátát.

Vajon az isten figyeli őket, és élvezetet lel abban, hogy így várakoznak?

– Szerinted tudja, hogy idekint bujkálunk? – kérdezem.

– Az apád?

Megrázom a fejem.

– Az isten.

Torrin eltöpreng.

– Havard elhencegte, hogy ő már kisurrant megnézni a Fizetséget, és még mindig él.

Sajnos.

De akkor is...

– Talán vissza kellene mennünk – mondom.

– Rasmira... – kezdi, de mielőtt bármi egyebet mondhatna, a nocerotik felkapják a fejüket, és ugyanabba az irányba fordulnak. A vezetők mozgólódása elhal, néhányuk arca sápadtra vált.

Apám a legjobb harcos, akit valaha láttam. Milyen szörnyű lehet az isten, ha még ő is retteg tőle?

Ágak zörrennek a tisztás túloldalán. Beletelik némi időbe, mire ki-veszem a fekete prémeket és páncélt viselő csuklyás alakot.

Mert nem a földön áll: a levegőben lebeg.

Köpeny omlik alá a válláról, egészen a csizmájáig ér. Hihetetlenül magas, mégis vékonyabb, mint ahogy elképzeltem, még úgy is, hogy a szörméktől robosztusabbnak tűnik az alakja. A jobb válla fölött meglátom egy fejsze fejét.

Az egyetlen tagja, amit nem takar ruha, az Peruxolo keze, ami... meglepően átlagos. A keze ugyan emberi – de vajon mi van a csuklya alatt?

Minden vezető térdre ereszkedik. Az istenség nem lép közelebb hozzájuk, de a hangja jól hallható.

– Az ékkövekből kevés érkezett ma éjjel – mondja, hangjának mély és kegyetlen morajlása a csontjaimig hatol.

Egy ember felemelkedik a térdepelésből, feltehetően az a faluvezető, aki a drágakövekért felel.

– Istenem...

– Jöjj közelebb – dünnyögi Peruxolo, és már a hanglejtéséből tudom, hogy valami rettenetes dolog fog történni.

A vezető habozik, és ilyen messziről is látom, hogy nagyot nyel.

Peruxolo félrebillenti a fejét, és ennyi elég is ahhoz, hogy a vezető engedelmeskedjen.

– Elég lesz – mondja egy pillanattal később, és a vele szemben álló férfi leborul előtte, fejét a földre hajtja.

Már ekkor tudom, hogy soha többé nem kel fel onnét.

Peruxolo egyetlen csuklómozdulatára a vezető oldalra dől, vére tócsába gyűlik körülötte, és fuldokló gurgulázás tör fel a torkából.

Már gyerekkorunktól fogva hallgattuk a történeteket az istenségről, aki úgy öl, hogy a fejszáját sem veszi kézbe, de a saját szememmel látni egészen más...

– Bízom benne, hogy valaki értesíti a Restin falut, hogy következő hónapig kétszer ennyi drágakövet várok el Fizetség gyanánt.

A kísérők, akik a vezetőjünkkel együtt érkeztek Restinből, elindulnak a test felé.

– Nem – legyint unottan Peruxolo. – Hagyjátok itt, hogy a zike-nek lakmározhassanak belőle.

Szándékos megszegényítés. A halottainkat mélyen a kövek alá temetjük, hogy az állatok ne gyalázhassák meg a testüket.

Szinte gondolkodás nélkül ragadom meg Torrin kezét. Ujjai az enyémek köré görbülnek, lepillantok összekulcsolódott kezünkre. Egy fonott karkötő lóg ki ruhaujja alól: kishúgának hajtincsei nádszálak közé fonva. Azé a gyermeké, akit az anyjuk tavaly télen veszített el.

A veszély ellenére csillapodik a szívem kalapálása, ahogy ránézek.

– Ha a következő hónapig nem kapok kétszer ennyit – mondja Peruxolo –, akkor látogatást teszek a faluba.

Ekkor mindenki, aki a tisztáson áll, alázatosan meghajol.

– Lépjetek hátra! – szól ismét Peruxolo.

A vezetők és a kísérők így is tesznek, elhátrálnak a szekerektől. Peruxolo csak ekkor ereszkedik alá. Nagy ívben szeli át a levegőt, majd térdét behajlítva földet ér. Felegyenesedik, felszegezi a fejét, a csuklya azonban el sem mozdul a helyéről.

Peruxolo felmászik az utolsó szekérre.

Lehajol, hogy megszemlélje az elkábított lányt, aki a szekér padlóján fekszik. Ujjai közé fogja a lány állát, előbb egyik, majd másik oldalra billenti a fejét, mintha az csak egy játék baba volna.

– Csinos. Megfelelő áldozat lesz. Legalább a Mallimer faluban nem kell csalódnom idén.

A Mallimer falu vezetője bólint. Még képes bólintani! Mintha legalábbis valami nemes tettet hajtott volna végre.

Apám elfordítja a fejét a jelenettől. Vajon arra gondol, hogy milyen érzés lehet, ha a saját lányát viszik el? Tudom, mennyit szenved a népünk, látom mindazok összeaszott testét és beesett arcát, akik évről évre követik a Fizetséget. De most eszmélek csak rá, hogy néhány falunak nagyobb árat kell fizetnie, mint nekünk.

– Kössétek össze a szekereket! – parancsolja Peruxolo.

Apám és a többiek leoldozzák a nocerotikat, és közös igába fogják őket az első szekér elé. A szekereket hosszú sorba kötik. Peruxolo a bakra ül, a gyeplővel ráhúz egyet az előtte sorakozó bestiák széles hátára. Így, nagyon lassan ugyan, de az egész rakomány, hét falu terméneinek színe-java tovaördül.

Egész életemben hallgattam a pusmogást Peruxolo istenről. Hogy tárgyakat mozgat anélkül, hogy hozzájuk érne. Ha valaki megharagítja, azt a nézésével is képes megölni. Fölöttünk lebeg a levegőben. Néha remeg a föld a talpa alatt, ahogy megy. Sőt, azt is mondják, olykor egész falvakat elpusztít. Húsz évvel ezelőtt a Byomvar falut egy szűk hét alatt kiirtotta, mert két egymás utáni évben sem teljesítették a Fizetség elvárásait. Mind megbetegedtek, aztán a testük föl adta a küzdelmet.

Peruxolo több száz évvel ezelőtt jelent meg a földünkön, és ezt választotta otthonául. Minden évben fizetséget vár el azért cserébe, hogy ne mészároljon le minket helyben. A hatalma határtalan, ő maga halhatatlan, nekünk pedig nincs választásunk, engedelmeskednünk kell minden óhajának.

Arra tanítottak minket, hogy minden éjjel Peruxolo kegyelméért imádkozzunk, de én nem így teszek. Az én imáim csak Rexasénához szólnak, a magasságos istennőhöz. Ő láthatatlan istenség, aki a mennyekben lakik, de mindig érzem, hogy köztünk van. A húgaim

nevetésében. A nap meleg sugaraiban. A bensőmben szétáradó békében. Ő bátorít jóra és kedvességre, hogy megtapasztalhassuk az életben a boldogságot. Miközben Peruxolo? Ő csapás a halandók birodalmán, aki a saját hasznára gyötör minket.

– Menjünk – suttogja Torrin. – Apád is indul. Meg kell próbálnunk elébe kerülni. Nem kéne, hogy észrevegye az eltűnéseidet.

Bólintok, és Torrin visszavezet az útra, amelyről jöttünk. A veszélyekkel teli táj ellenére a gondolataim csak az utolsó szekéren fekvő lány körül járnak. Bárcsak segíthettem volna rajta! De ha megteszem, az egész Mallimer falut pokoli sorsra ítélem. Nem volt más választásom, mint hagyni, hogy elvigyék.

Összezerzenek a gondolatra, hogy milyen halál vár arra a lányra.

– Mi a baj? – kérdezi Torrin, miközben kikerülünk egy újabb faágat. – A gundát láttad?

Oldalba bököm.

– A gunda nem is létezik.

– Honnan tudod? Sosem jártál még a vadonban ezelőtt.

– Az csak egy képzeletbeli szörny, amivel a gyerekeket riogatják, hogy ne akarjanak kimenni a faluból.

– Majd azután legyints rá, hogy láttál egyet.

– Nem érzed úgy, hogy ez kicsit ellentmondásos?

Elvigyorodik, én pedig elfordítom a tekintetem, nehogy észrevegye, hogy az ajkát bámulom.

– Na, gyerünk! – mondja Torrin. – Jó lenne úgy visszatérni a faluba, hogy visszük magunkkal a gunda fejét. Képzeld csak el Havard arcát!

Tudom, csak azért csinálja, hogy jobb kedvre derítsen, ezért belemegyek a játékba – hiszen én is jobban akarom érezni magam.

– Képzeld csak el, milyen gyorsan kitiltanának a holnapi próbáról!

– Csak nem aggódsz? – kérdezi kissé gúnyosan.

Noha mindketten tizennyolc évesek vagyunk, csak akkor fognak ránk felnőttként tekinteni a falusiak, ha átesünk a próbán. Ez egy veszélyes kihívás, és olyan zikenekkel kell szembenéznünk, mint amik ezeket az erdőket is róják. A bukás következménye nem kis dolog. A hagyományok szerint, aki elbukik, azt száműzik, és szembe kell néznie a mattugrral. Ez a legnagyobb kegyvesztettség, amire a nép ítélhet. Ha valaki nem remekel eléggé a hivatásában, akkor van anyyi esze, hogy mást válasszon, mielőtt elérkezne a próbájának ideje.

– Ha elbuknék – mondom –, mégis ki náspángolna el ilyen alaposan az edzéseken?

– Ez egy kiváló érv. A legjobb lesz, ha ezért holnap mi ketten el sem mozdulunk egymás mellől.

Nem hiszem, hogy valaha meg tudnám unni, ahogy kiejti a száján: „mi ketten”.

A holnapi nap után minden megváltozik majd. Ha teljesítem a próbát, végre elköltözhetek apám házából. Akkor találkozhatok Torrinnal, amikor csak akarok. Nem kell többé bujkálnunk, csak mert Torrin tart apámtól.

És megszabadulok anyámtól is.

Valami hátrarántja a fejemet. Azt hiszem, csak beleakadt a hajam valamibe, de ekkor hirtelen hátrapördülök, éles fájdalom hasít a jobb szemembe.

Ahogy visszanyerem az egyensúlyomat, a kezemet rögtön a szememhez kapom. Halk nevetgélés üti meg a fületem.

Úgy tűnik, nem csak Torrin és én surrantunk ki ma éjjel.

– Csak nem ment valami a szemedbe? – gúnyolódik Havard, és rázza az öklét, amelyikkel az imént megütött. Erre Kol és Siegert, Havard cinkosai is felröhögnek.

Dörgölöm a könnyező szememet, hogy lássam a veszély forrását, de úgy tűnik, a jobb szemem már el is kezdett bedagadni. Alig

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

hiszem el, hogy nem hallottam Havardot közeledni. Túlságosan Torrin körül jártak a gondolataim.

– Menj vissza a faluba, Havard! – mondom. – Minden alkalommal elverlek, ha szembeszállsz velem. Miért hiszed, hogy most más lesz? Ennyire odavagy a fájdalomért, hogy még házhoz is jössz érte?

Rosszindulatú megjegyzés volt, az igaz, de azzal, hogy mögém lopkodva ütött meg, még önmagához képest is mélyre süllyedt.

Havard lekapja a fejszét a hátáról, és felém nyomul.

– Legyen hát idekint! Nézzük, hogy boldogulsz éles fegyverrel!

Hangjára felröppennek a fákról a denevérek, csipogással és ciripeléssel töltik meg az éjszakát, és csak abban reménykedem, hogy egy ziken sem hallotta meg Havard kiáltását.

Leemelem a hátamról a fejszét, és felkészülök, hogy megvédjem magam Havarddal és a barátaival szemben. Torrin is ezt teszi mellettem. Szétvetett lábbal, egyik lábfejünket előretolva támadóállásba helyezkedünk. Kol és Siegert a vezetőjüket majmolva egyenes sorba rendeződnek.

– Rasmira!

Mindenki ledermed az új hangra.

Havard hangja nem a zikeneket csalogatta ide. Hanem apámat.